

Sygn. akt: I C 673/19 upr.

Na rozprawie dnia 19 lipca 2019

Za powoda nikt się nie stawił zawiadomiony prawidłowo.

Pozwany nie stawił się pomimo należytego zawiadomienia go o terminie rozprawy, nie złożył żadnych wyjaśnień – ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w jego obecności. Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący SSR Lidia Merska

Protokolant sekretarka Agnieszka Ulatowska

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Lidia Merska
Protokolant:	sekretarka Agnieszka Ulatowska

po rozpoznaniu w dniu 19 lipca 2019 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko J. M.

o zapłatę

powództwo oddala.

Sygn. akt I C 673/19 upr.

UZASADNIENIE

Powód – (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł pozew przeciwko J. M. żądając zasądzenia kwoty 3608,45zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów postępowania sądowego, kosztów zastępstwa procesowego oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Z uzasadnienia pozwu wynika, że pozwany zawarł umowę pożyczki o nr (...) dnia 19.01.2018r z firmą (...) sp. zo. o., otrzymał określoną kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tej umowie. Pozwany nie wywiązał się z umowy, nie uiścił należności, wobec czego dnia 27.12.2018r Z. sp. o.o. zawarła umowę przelewu wierzytelności na rzecz powoda.

Pozwany J. M. prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, nie stawiał się na termin, nie zajął merytorycznego stanowiska w sprawie i nie złożył żadnych wyjaśnień. W związku z niestawieniem się pozwanego na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę i brakiem jakichkolwiek wyjaśnień, Sąd zobligowany był do wydania w przedmiotowej sprawie wyroku zaocznego (art. 339 § 1 k.p.c.).

Sąd Rejonowy w Giżycku ustalił i zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 339 § 2 k.p.c., w wypadku wydania przez Sąd wyroku zaocznego, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Sąd zobligowany jest do uznania twierdzeń powoda przy beczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu.

Twierdzenia pozwu uznaje się za budzące uzasadnione wątpliwości, m.in. w sytuacji, gdy dowody i twierdzenia przedstawione przez powoda są niekompletne, pozostawiają wątpliwości co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, nie przedstawiają pełnego obrazu rzeczywistości. W takiej sytuacji wydając wyrok sąd nie może oprzeć się wyłącznie na twierdzeniach powoda i należy przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 1972 r. w sprawie III CR 153/72).

Żądania powoda nie można było uznać za zasadne, albowiem powód nie dowiódł istnienia dochodzonej wierzytelności. Pełnomocnik powoda nie złożył do akt żadnego dowodu, który uzasadniałby zasądzenie roszczenia.

Postępowanie cywilne jest oparte na zasadzie kontradyktoryjności. Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Tak więc w niniejszej sprawie na powodzie spoczywał obowiązek udowodnienia faktów uzasadniających jej roszczenie, a ponadto w myśl art. 232 k.p.c. ciążył na nim obowiązek wskazywania dowodów, z których wywodził skutki prawne.

Do zamknięcia rozprawy powód nie przedstawił żadnych dokumentów potwierdzających zasadność jego roszczenia.

Brak dowodów uniemożliwia poczynienie przez Sąd ustaleń co do treści ewentualnej umowy zawartej przez pozwanego, ustalenia daty początkowej odsetek, wysokości odsetek oraz charakteru roszczeń i ich wymagalności. Jedyne dowody, które znajdują się w aktach sprawy to wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej – k. 10, ale dowód ten nie może stanowić dowodu istnienia dochodzonej wierzytelności.

Z dokumentu tego nie wynika tytuł prawny roszczenia, a umowa pożyczki nie została przedstawiona Sądowi. Dokument ten jest w istocie informacją o tym, że powód twierdzi, że przysługuje mu roszczenie, które widnieje w jego księgach rachunkowych.

Odnośnie inicjatywy dowodowej Sąd Rejonowy w Giżycku w pełni podziela utarte orzecznictwo Sądu Najwyższego wyrażające się w tezie: „Rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).” (vide wyrok SN z 17 XII 1996r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76; podobnie również wyrok sądu apelacyjnego w Białymstoku z 21 X 2003 r., I A Ca 516/03, OSP 2004/9/118; wyrok SN z 7 X 1998r., II UKN 244/98, OSNP 1999/20/662, wyrok SO w Olsztynie z dnia 7.11.2018r sygn. akt IXCa 707/18).

W tym stanie rzeczy, uznając, iż powód nie dowiódł swojego roszczenia, Sąd powództwo oddalił.